

ЧЕРНИЯ БИК ОТ НОРОУЕЙ

Превод от английски: Емилия Николова, —

chitanka.info

Някога много отдавна в Нороуей живяла една жена, която имала три дъщери, коя от коя по-хубава. Една нощ те повели разговор за това, коя за кого би искала да се омъжи. Най-голямата каза:

— Няма да взема съпруг, който да не е поне граф.

Втората рекла:

— Няма да се омъжа за човек, който да не е поне лорд.

Третата, която била и най-хубава, и най-весела, тръснала глава и рекла с искрящи очи:

— Защо сте толкова горди? Що се отнася до мен, аз бих се задоволила и с Черния бик от Нороуей.

На това другите сестри й пошушнали да говори по-тихо и дори да не споменава за това чудовище. Защото казано е: „Щом див и огромен яви се — Ехей! — той — черният, черният бик от Нороуей, прозорците мигом угасват и спират дори музикантите вътре да свирят.“

Няма съмнение, че Черният бик от Нороуей имал славата на ужасно чудовище.

Но най-малката дъщеря се изсмяла и три пъти повторила, че ще бъде доволна да се омъжи за Черния бик от Нороуей.

Случило се така, че още на следната утрин по пътя се задала карета, теглена от шест коня, а в нея седял един граф, който идвал да поиска ръката на най-голямата дъщеря. Вдигнали голяма и пищна сватба, а след празненството булката и младоженецът отпътували с каретата, теглена от шест коня.

Не минало много време и ето че по пътя отново се задала карета, теглена от четири коня. С нея пристигал един лорд, който искал да се ожени за средната дъщеря. Вдигнали сватба, а след големите веселия по време на празненството, булката и младоженецът отпътували с каретата.

Накрая останала само най-малката, най-хубавата и най-веселата от сестрите и затова майка й не давала прах да падне върху нея. Така че можете да си представите как се почувствала майката, когато една сутрин край вратата се чуло ужасно мучене. Като надникнали през прозорците, какво да видят! Там, в очакване на своята булка, стоял един огромен черен бик.

Заплакала и занареждала майката и отначало момичето избягало и от страх се скрило чак в избата, но тъй като бикът продължавал да стои, момичето излязло накрая и рекло:

— Дадох дума, че ще бъда доволна и от Черния бик от Нороуей и трябва да сдържа обещанието си. Сбогом, майко, повече не ще ме видиш.

Качила се после на гърба на Черния Бик и той съвсем внимателно потеглил с нея. Непрестанно избирал най-гладките пътеки и пътища, така че накрая страхът на девойката понамалял. Но тя много огладняла и щяла вече да припадне, когато Черният Бик се обадил с нежен глас, който изобщо не приличал на мучене:

От лявото мое ухо си хапни, от дясното сладка водица пийни, каквото остане скътай настрана, пази го — да имаш и утре храна.

Направила тя така, както я посъветвал и ето, лявото му ухо било пълно с всякакви вкусни неща за ядене, а дясното — с най-изискани напитки и всичко било напълно достатъчно за няколко дни.

Пътували дълго и пресекли много ужасни гори и много самотна пустош, но Черният Бик не спирал — нито за да яде, нито за да пие, а девойката се хранела от лявото му ухо и пиела от дясното и каквото останело, прибирала грижливо за другата вечер. Щом усетела, че сънят я оборва, лягала спокойна върху топлия му, широк гръб.

Стигнали най-сетне един величествен замък, където се били събрали голяма група лордове и благородни дами. Групата се изумила при гледката на тези странни спътници. Поканили момичето на вечеря, а Черния бик отпратили в полето и го оставили да прекара нощта при събратята си.

Когато настъпило утрото, той бил готов отново да понесе товара си. Макар на девойката да не ѝ се искало да напуска приятната компания, тя си спомнила за обещанието си и се качила на гърба му. И отново се отправили на дълъг път през гъсти гори и високи планини. И отново Черният бик избирал най-гладките пътеки за нея и заобикалял трънаци и къпинаци, а през това време тя се хранела от лявото му ухо и пиела от дясното.

Стигнали до един великолепен замък, където заварили да се забавляват херцози и херцогини, графове и графини. Компанията, макар и да била силно изненадана от странните спътници, поканила момичето на вечеря. Те били готови да отпратят Черният Бик в парка, за да прекара нощта там, но момичето си спомнило колко грижлив бил той към нея и ги помолила да го оставят в обора и да го нахранят добре.

Изпълнили желанието ѝ, а на следната сутрин той чакал пред вратата на замъка за товара си. И тя, макар и да не ѝ се искало много да се раздели с изисканата компания, се качила на гърба му в добро настроение и те продължили своя път през гъсти, бодливи папрати и по страховити, остри зъбери. Черния бик мачкал трънаците под краката си и избирал най-гладките пътеки, докато тя седяла на гърба му и ядяла от лявото му ухо и пиела от дясното, а той не искал нищо, макар че нито ядял, нито пиел. Но ето, че и той започнал да се изморява, а и закуцал с единия крак. По залез-слънце пристигнали в един красив дворец, където принцове и принцеси се забавлявали, като играели на топка сред зелената морава. Макар че всички страшно се учудили, като видели странните спътници, те поканили момичето да остане при тях и наредили на конярите да отведат Черния бик в полето.

Спомнила си тя онова, което той бил направил за нея и рекла:

— Не, той ще остане с мен — а после като видяла, че в крака му се забил голям трън, който му причинявал болка и го карал да куца, тя приклеknала и го извадила.

В същия миг за изненада на всички, пред тях се изправил не страховитият ужасяващ бик, а един от най-прекрасните принцове, които някога са се раждали на земята. Паднал той в нозете на своята избавителка и ѝ поблагодарил, че по този начин била развалила злата магия.

Една зловна вещица, разказал той, която искала да се омъжи за него, го била омагьосала и превърнала в Черен Бик. Магията щяла да бъде развалена, чак когато някоя красива девойка по своя собствена воля му направела добро.

— Ала опасността — продължил той, — не е преминала. Ти развали магията през нощта, но тя трябва да бъде развалена и през деня.

На другата сутрин принцът трябвало отново да приеме образа на бик и двамата отново се отправили на път. Пътували така, докато стигнали до една мрачна и навяваща страх долчинка. Там той ѝ рекъл да слезе от гърба му и да седне на една зелена скала.

— Трябва да останеш тук — казал той, — докато аз отида хей там да се бия със злото. И помни! Докато не се върна, не бива да помръднеш нито с крак, нито с ръка иначе никога няма да те намеря.

Ако всичко около теб се озари в синьо, значи съм победил злото, но ако се обагри в червено, тогава то ще ме е победило.

Като изрекъл това, той измучал страшно и мощно и тръгнал да дири врага си.

И така тя седяла тиха като мишка и не помръдвала нито с крак, нито с ръка, нито дори очите си движела и зачакала. Чакала, чакала и ето че най-накрая всичко се озарило в синьо, но тя така прекомерно се зарадвала, че любимият ѝ е спечелил битката, та забравила, че трябва да стои неподвижна, вдигнала единия си крак и го кръстосала върху другия!

И тя чакала, чакала, седяла дълго и много се изморила, а той през цялото време я търсел, но не могъл да я намери.

Накрая тя станала и тръгнала без сама да знае накъде, решена да търси любимия си по широкия свят. Изминала много път, докато един ден в една мрачна гора не попаднала на малка колиба. В нея живеела някаква престаряла жена. Дала ѝ тя храна и подслон и ѝ пожелала да намери онова, което търси. Подарила ѝ един орех, един бадем и един лешник с думите:

Когато е сърцето ти готово да се пръсне когато е готово то от мъка да се пръсне, счупи едното и в черупката му здрава ще видиш онова, което търсила си дотогава.

Това сякаш дало криле на девойката и тя продължила да броди, докато пътя ѝ не бил препречен от една висока планина цялата от стъкло. Как ли не се опитвала да се изкачи по него, но все не успявала — планината сякаш била направена от лед, та всеки път девойката се подхлъзвала и падала долу.

Тръгнала тогава да дири проход и като вървяла край планината, тя плачела и хълцала. Не намерила място през което да мине, но накрая срещнала един ковач. Той ѝ обещал, че ако тя му служи вярно седем години и седем дни, той ще ѝ направи железни обувки, с които да изкачи планината от стъкло. Седем дълги години и седем кратки дена тя работила без отдых, мела и мила в къщата на ковача. За отплата той ѝ дал чифт железни обувки и с тях тя изкачила стъклената планина.

Не била изминала много път, когато край нея минали група изискани лордове и дами, разговаряйки оживено за прекрасните изненади, които ги очаквали на сватбата на младия граф на Норуей. После срещнала неколцина, които били натоварени с всевъзможни

великолепни неща. Те ѝ обяснили, че всички са за сватбата на графа. Стигнала накрая до един дворец. Дворът му бил пълен с готвачи и пекари, едни тичали насам, други натам и всички имали толкова много работа, че не знаели какво по-напред да свършат.

Тогава се чули роговете на ловците и техните викове:

— Път! Дайте път на графа на Нороуей и на неговата булка!

И кой мислите, че минал покрай нея? Това бил красивият принц, на когото помогнала магията да бъде наполовина развалена. До него пристъпвала злата вещица, която била решена още същия ден да се омъжи за принца.

При тази гледка девойката усетила, че сърцето ѝ наистина ще се пръсне от мъка, че най-накрая е готово да се пръсне от мъка и затова си помислила, че е време да счупи ореха, тъй като бил най-голям. Щом счупила черупката му, отвътре излязла една чудесна мъничка жена, която чистела вълна така бързо, че загледал ли се човек в нея, очите му се премрежвали от движенията на бързите ѝ ръце.

Щом вещицата зърнала това, тя предложила на момичето да си избере нещо от замъка, в замяна на жената.

— Ако отложиш сватбата си с графа с един ден и ми позволиш да остана в стаята му довечера — казало момичето, — ще ти я отстъпя.

Като всяка вещица и булката държала всичко да става по нейната воля. Тя била сигурна, че годеникът и е в безопасност, затова склонила. Преди обаче графът да си легне тя със собствените си ръце му дала топло вино, в което била сипала сънотворно, та щом човек пийнел от него, заспивал непробудно до сутринта.

Така на момичето му било позволено да остане само в стаята на графа, и да прекара цялата нощ, като въздишало и пеело:

*„Диря те отдавна, мили мой,
трудих се отдавна, без покой,
и сега съм тук при теб,
недей да мълчиш така — кажи ми нещо,
скъпи графе мой от Нороуей.“*

Графът не се събудил, а продължил да спи дълбоко. Така че когато утрото настъпило, девойката трябвало да си тръгне, без той

дори да разбере, че тя е била при него.

Отново ѝ се сторило, че сърцето ѝ ще се пръсне и затова счупила бадема, нали той бил по-голям от лешника. От него излязла една чудесна съвсем дребна женичка, която предяла толкова бързо, че на човек свят му се завивало, като я гледал. Щом зърнала тази чудесия, вещицата отложила отново сватбата, само и само да се сдобие с нея. И още веднъж момичето прекарало цялата нощ в стаята на графа и въздишало и пеело:

*„Диря те отдавна, мили мой,
трудих се отдавна, без покой,
и сега съм тук при теб,
недей да мълчиш така — кажи ми нещо,
скъпи графе мой от Нороуей.“*

Но графът, който бил изпил приспивателното от ръцете на бъдещата си невеста, дори не помръднал, а когато се зазорило, момичето трябвало да напусне стаята, без той дори да разбере, че тя е била там.

Усетила, че сърцето ѝ ще се пръсне, затова счупила и лешника — от него излязла най-прекрасната, най-мъничката женичка, която намотавала прежда с невиджана бързина!

Това така очаровало вещицата, че тя още веднъж се съгласила да отложи сватбата си с един ден и позволила на момичето да остане в стаята на графа през нощта, за да получи в замяна жената.

Случило се така, че когато на сутринта графът се обличал, чул пажовете си да говорят за странните въздишки и пеене, които чули през нощта.

— Какво искат да кажат пажовете с това? — обърнал се той към верния си, стар слуга.

И старият слуга, който мразел вещицата, рекъл:

— Ако господарят не взема приспивателно през нощта, може би ще чуе онова, което ме държи буден две нощи.

При тези думи графът много се зачудил, а когато вечерта вещицата му донесла виното, той се извинил, че не е достатъчно

сладко и докато тя отишла да вземе мед, за да го подслади, той го излял, а после я накарал да повярва, че го изгълтал.

През тази нощ, когато се спуснал мрак и момичето се прокраднало в стаята му с натежало от мъка сърце, защото си мислело, че го вижда за последен път, графът лежал с широко отворени очи. Тогава тя седнала край леглото му и започнала да пее:

*„Диря те отдавна, мили мой,
трудих се отдавна, без покой,
и сега съм тук при теб,
недей да мълчиш така — кажи ми нещо,
скъпи графе мой от Нороуей.“*

Той веднага познал гласа ѝ, скочил и я притиснал в обятията си.

После ѝ разказал, че се намирал под властта на вещицата и бил забравил миналото, но сега вече си спомнял всичко и че магията завинаги била развалена.

Така че на сватбеното тържество мястото на булката заела изстрадалата девойка, а вещицата като видяла, че силата ѝ е изчезнала, бързо напуснала страната и повече никога нищо не се чуло за нея.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.